

A black and white photograph of a river scene. In the background, a bridge with several tall, thin pylons spans the river. The riverbank is lined with bare trees. In the foreground, there are reeds and some debris floating in the water. The text 'HÁMORI ATTILA' is overlaid in the upper left area.

HÁMORI ATTILA

**ÉBREDÉS
KIRAKATA**

UTALÁS
SZÖVEDÉK
RAJZ
FELELET
REDŐZET
DE
ÍRÁS
ALIG
SZERINT
ÁLDOZATÁN
FÉNY
ÁT NEM FEDHETŐ
ÁTMENET NÉLKÜL
EBBŐL
EGYMÁSON KERESZTÜL
BELSŐ SZAVAK
ÉBREDÉS KIRAKATA
ELVÁLSZ MAGADTÓL
FELJEGYZÉS
FELSZÍNÉRŐL
FOLYTON ÉBREDŐ
FORMÁTLANUL IS
HATÁR
MUTAT
HOGY ELMOZDÍTHATÓ
HORDALÉKON ÁT
IGE
ELREJTETT LÉT
NÉVTELEN
ÍGY
JELZETEIBEN
KÜLÖN BURKOLATÁT
LÁTHATÁR

LEGBELÜL
ÉRKEZÉS
ÖNMAGÁIG VEZET
OLVASAT
TORZÓ
RÉSEKET
TÚLI
ÚGY LÉPED ÁT
VAN AMI
SZÁNDÉK
A VESZTÉS TITKA
HORDJA
NESZEK
NÉHA
RÉSEK
NÉLKÜLED
FOGLALAT
SZEMEDRE ÚSZIK
HOZAMÁN
TÖRÉS
REZDÜLÉS
PILLANAT
LÁMPÁS ÉS OLAJ
ÁRAMOLÓ
NÉZHETTÉL
JÓB
EDÉNY
LEBEG
JELENÉS
ÜVEGEN
SUGÁR
ILLET
GYÖKÉR

UTALÁS

sejtéseidből hálókön át vezet
kérdezetlenségig minta
de nem vártál
igazán feleletet
csak a létezési felületen
tinktúra...
lehetőségébe zár
hogy lényedet
merítse

SZÖVEDÉK

csak folyton átvisz
a túl késői maradás
nem hibátlanul
mondott szavak
és innen ha
mélységből
visszhangot
lát el próbál
tüntetni

RAJZ

anyagtalan és fehéredik vissza már
csak szándékaiban
rajzol bennem is
valaki áttolta a zászlók
irányát...
és szavaink nehezednek
tűnnek
ahol lettél

FELELET

másik folyosó elnyelődik
és vezet
hallgatásod néz
megyek tovább...
sebeket nyitott
a felelet
elértem
hozzád kértem
táblára íródott
szavát
áthozta pillantásomat

REDŐZET

csak hajszálereken vihet
tovább...
itt a „kígyó példázat”
és az emlékezet
suttogás
egy leomlott
tornác ég
illan a láthatár
nincsenek oltványai
gyerek szemeken
kívül...
hajolj földig
nézd hogy elfogad
redőzetébe zárja
ezt a képet...

DE

egymásból kihullanak szándékok
lebben tovább
e megrostált ismer
rád
formál egyedül
azon az esszencián...
csak láthatatlan
felejt
vissza de
ebben ismétlés
nem...
háló a teljességben
és zuhansz

ÍRÁS

innen a lépéseket
viheted
saját teredre
jegyzett mozgás
emlékezeted
kutatja ha
elérsz
megfejthető
írás...
nem közelségeiden
másolódik...
érintetlensége
alakul benned
tovább
- felnyithat -

ALIG

azokat az átmeneteket
szoktam idézni
látni helyzetemnek
ismét
melyek álmhatáron
feléledő szorítás
katartikus
lehetőségét...
járható léptékű
alig tudott
felszín
válaszai ítélnék
ahol formálhat
disszonáns jelleget
„hasonlatossá”
de megváltozott
arányok szerint
hív elő

SZERINT

elemelte áramlások visszfényeiből
elviselhetetlen közelségig
talán
amit illanás hordoz el
mint születőt...
innen nem jelzi ugyanúgy
viszonzásra már
a töredezett hieroglifák
alig ható
elégikusságából
áldozódásait...
mert amikor felvezetett
e látszatokból
új elválkozás
szerint
majdnem összetalálkoztak...
egy épülő metamorfózis
rajzai között foganhatott
benned is

ÁLDOZATÁN

a tekintet rácsozatot
sző át
innen önmagát
veheti
és ismét eloltódik
mint fában
a mozgások
áramlatokká töltődnek
határozott látszódás
metamorfózisán
hallani szinte
beszédet
ékkövek felbukkanásait
vetkőzés
megszegett áldozatán
teljesül

FÉNY

csak zárható ajtókon
át lehet
mikor a kezek
szálkát vesznek
e sebzett hívás
lendületén
elérhető
oldalón
és bennünk
nőnek fel
a kert
árván maradt
díszei
már
bogarak füvek
halottaiból

ÁT NEM FEDHETŐ

e hangok visszafénylő
ablakok
csak a feleletek
változnak
marad lényegükben
egy túl korai
mutatkozás
át nem
fedhető
egészen
de ez az eltolódás
csönd
és a sietve mondott
nem i d ő b e n
hasad
-gondolat-
érthető jellegekben
azonosan

ÁTMENET NÉLKÜL

az utak itt minden
átmenet nélkül
megszakadnak
és folytatódnak
ismét
nehéz így eljutni
bárhová
bukdácsolás
és átható tekintet
pihenés nélküli
eleven várakozás

EBBŐL

a szakadás már változás helyett
arcodra íródott felelet amilyen
nem voltál és a történet
előhívott
gondolat visszaérkezésén
át
ebből látható marad
csak eltűnt
felszínre jut megint
a kitudható beszéd
mely álom túloldala
volt
és egy teljesebb
visszfénye itt
általam
ahogy megidéznek
a részletek
hangok zenét
is maradásul...

EGYMÁSON KERESZTÜL

csak ahogy látszol és
szavaid kitakarnak már
a küldetés tereken
hangol át
feleletek a hallgatás
mögött
elejtett érintés
lebeg
tovább
és néznek egymáson
keresztül
személyességük
matériáin fény
e megkövült változás
egyetlen hangon beszéd
mértani arány
hogyan kisodródnak
a felületek
nem önmagunk rejtéseiben
megváltódnak

BELSŐ SZAVAK

a történés változik
közben csiszolódnak
az érintési felületek
hogy nem visz
külön hordozott
időd
átalakulásaiba
mint gyűjtőlencse
összetart
és folyvást árnyalódó
spektrum
ér hozzád
idebent
az egy saját
visszaverődő
fénye

ÉBREDÉS KIRAKATA

a láthatatlanság állványzata
kirakott kártyán számok és jegyek
járkálnak benned néma vegyjelek
hol vesztettél és nem találsz haza

a szó az ébredés kirakata
ha minden kötve van és általa
kimondásodban üresen marad
mert megnevezni semmit nem szabad

egyforma szemmel nézed a jelet
és néz a jel melyiktek kevesebb
ha nincsen fény hogy virrasszon veled

tagolt formáid foglyul ejtenek
kívülről vár az ébredés oka
de ha rombolnál nincsen otthona

ELVÁLSZ MAGADTÓL

a kéz elkezd egy
mozdulatot
a szemed másfelé
tekint
elválsz magadtól
leteszed magad mellé
az alakodat
és felejthetsz
a gondolat öblös
és számontartó
hol vagyok most
valamit megragadtál
valami valamit
én vagyok te
de aztán éleződnek
a mozdulatok
súrlódnak a tárgyak
a történet felfal
és kikerekít

FELJEGYZÉS

akkor az ajtó zárva maradt
a tükör
valahogy mégis
megvakult
egészen közel jött
hozzád a NEVEK
sziromvirága
érezted már az
illatot
és mint mi véletlenségből
szállott álarcosan
-egy aranykulcs
pici aranytányér
most végre meghallottad
a különös hangot
amint egymáshoz verődtek
talán a megváltás
pillanata volt
arcodon felejtődött
jósága

FELSZÍNÉRŐL

másik találkozás ismerkedésed
válaszfalain
ami formát adhatott
már ismétélhet...
elválsz magadtól
innen mérhető
de kívüled marad
saját
mégis egyre több
árnyalat rezdülés
látható át
csak a belül maradó
hasonlatait
gyűjtöd

FOLYTON ÉBREDŐ

ez a mondás kel életre
változatlan közel
magad jelenlét
összeolvadó kép
átáramló
saját neve
és más eltakar
ilyen soha nem azonos
pillanat
ez a mondás
mert születésében
másolat
közben figyel
rezdülés nélkül
az ítélő szembogár
min sok vagy kevés
ugyanegy mértékkel
mérődik keresztül
e folyton ébredő
kert
öntudatáig

FORMÁTLANUL IS

ki nem mondható időzésed
szándék
kerül át
és feltörik érkezések
súlyán ez nem változtathat
menet közben
az itt hagyott jelentés
ad fokozatokat
mik megmutatkozásban
vesztik el
egymáshoz képesti rangjukat
és formátlanul is teljességek
időközök látszódásai

HATÁR

a fény amit látok nem tud beszélni
harag nélkül és süketen vizsgál
nem tudom melyikünk napfogyatkozása
valóságosabb
a fény ami lát nem
jelent semmit
kirajzolódnak bennünk
a határvonalak
és kiradírozódnak
a fény ami lát
nem értelmez bennünket
mindenen áthatol vagy mindent kikerül
kioldhatatlan villanásaink
ebben a fényben nem válnak valóra

MUTAT

ez a szeg már t ú l ékköved
mutatkozása is...
barlang visz így
cseppkő látszódásáig
el
csak szenvedésbe roskad
át és érkezel

HOGY ELMOZDÍTHATÓ

a felejtés
más rajzot
keres vissza
hogy
elmozdítható
lét
szavainkat
tudja
és egész
hangzásán
át
takaratlanul
érjen

HORDALÉKON ÁT

innen a mozdulatok
visszarendeződnek
és fogatkozóban
intenek már
-egy látható rajz
illan el hogy
a szavaink
kirakják
terhüket
mik üzenetek
voltak
e hordalékon
át
és színről színre
érnek

IGE

nézed a megmutatkozás
nem feleleteit
érezhető arány
a látszólag egész
karcolatán idegen
szándékokból vezet
ha elfogy
csak a szavak emelődnek
zuhannak
tovább is
mint a történet
igaz és hamis
szabványain
keresztül érkezés
mert ígéret
színelátásai
kelnek

ELREJTETT LÉT

mert vízből és lélegzetből
íródik
nem talál belülről
utat
e folyton titkolt
feljegyzés készül
áldozatában kudarcaiban
tagadásaiban
hogy közelít feléd
most
némán halad
jelzése
táblára íródó mondat
törlése válik

NÉVTELEN

elválsz a történettől...
közelítéseid
rajzolnak át
csak elkezdődik
e jelenet
búcsú már
és találkozás
nem oldható el
névtelen zuhantál
ide kegyelem vált ...

ÍGY

a tükör nem lát
én zuhanok
és látom a tükörben
így jár a gondolat
ne ütközz magadba
és semmibe
nem látod a tükröt
ahogy most tartod
a kezed a vállad
az arcod a tested
nem lát a tükör
de mögötte is
te vagy

JELZETEIBEN

az érkezés egyedül
kérdés
bizonyos kétségek
megmutatkozásunk
rései
így visszfényben
látszol
ahogy érkezel
felém
és kinyújtott karom
távolodó mozdulatait
gyűjtöd
egyetlen nézés
jelzeteiben
mint ikon
kipárlódik indulataim
váltakozása
elenged és
visszafogad
felébredésemet
magára nyitja
átzuhan belém
összetöri a szándékaimat
testet ölt
feltámad elülteti
a magokat
kikelnek szívemben
e fák

KÜLÖN BURKOLATÁT

ha mondatok siklanak
egymáson keresztül
ékkövek
mutatkozásai
éles és kemény
felület
külön burkolatát
eleveníti
látható szavak
illannak
jelölésükön
és a nem mondott
sárga zöld
izzás átmenet
fájdalmat
visszhangoz
dallamok árnyalatain
nem hangzó zenét
e kristály

LÁTHATÁR

a legbelső itt maradás
eltűnt
most léptek
az ajtón át
kiszűrődő felelet
és nem tudnál
választani
mert hátyavékony
falak
derengése vált
csak a mozdulatok
idéznek láthatárt
és a szemet
szögeznek oda

LEGBELÜL

mint jel... szakadás nélkül
érhetetlen
már idő ahogy próbálsz
és kiegészülne más
beszélhető...
szavakon nem
ez öntvény rajtad át
formálódó matéria
hang legbelül
és tereid létezésed
súlyain
értetnek
egymásban visszaverődő
látszódással

ÉRKEZÉS

amikor először felejtődtek
belőlem
az időzés látszatai
borostyán színe
formája képet adott
valami mást
amit tőled
vehetek el
és felelevenedett
láthatatlan keretbe
fogott érkezésed
távolságtartás emléke
névtelenül erőszakolatlanul
idéz

ÖNMAGÁIG VEZET

a fény nem fáj
a mosoly ürügyet
nem talál
a véletlenség
gyöngédséget
nem keres
a védtelenség
eltékozolt üzenet
a gyönyör gondolatszilvánk
a messzeség önmagáig vezet
a láthatatlanság nem jeltelen
a némaság nem mindig üzenet
a fájdalom nem ismeret

OLVASAT

idézhet mutatványt a
korláton játszó
gyerek
artisták gyűrődéseit
tükörolvasatban
és dermed vissza
tárgy
a szegek
mintha szirom
sötét ablakon
nőne tovább
ahogy indulsz
érinthetem

TORZÓ

a polcon játékaink függeszkednek
és visszaköszön némelyik
tovább mint ahogy lehet
szigorodnak élesednek
az árnyak
leválnak szintek
ez ugyanúgy csak
lényegünkre már
egészebb hallomást
torzóin üzenetet
mint párbeszéd
fölött
egy dráma végszavát

RÉSEKET

másfelé zuhant
a történet
lebegett és
ez most tőlem
idegen
réseket ütött
a zárt világ
fényajtaján
eltört a
végtelenség
nem kapom
vissza
a csodát

TÚLI

ami a fényen
és árnyékon
túli
utakon
vezet
csak némaság
lehet

ÚGY LÉPED ÁT

egymásba nyílt hasonítások
tündöklés karcai
innen
túl már az anyag részletein
EGY
kemény ragyogás
folyton nézheted és
torzulásaid hívódnak
elő
megmérettetés
úgy léped át a
szemhatárt hogy
közben átzuhannak
a feleletek
mindig
visszaváltoztatják
érzéseidet
e röntgenképeket
hasonulásokat
iránypontokat

VAN AMI

és ahogy nem lehet
érinteni...
változol közben
e kötés
sebeden
marad
van ami nyelveken túl
ismer rád
csak vonszolódik át
a szavak helyében
is

SZÁNDÉK

mintha eltérő arányokban
is ködöt vinnél
ártatlanul
és hangodon nem
értetnéd csak
pantomim jeleivel
szándékokat
már sem magamon
de öntőformákon
se szűrhetem
keresztül
mint az ünnepet
talán
feleleveníthetem
bábokon színpad
előtti
képekben
a történet
fonatán

A VESZTÉS TITKA

-Ha a mesei segítőt legyőzi az ellenség, mivé változik bennünk?

-Áldozattá. Megélt folyamat, folytonos kizuhanás és térnyerés végleges formája. Értetni nem érthető, de gondolható.

-A gondolat nem mindig élő, megszületik bennünk, aztán ottmarad mint mozdítható, de érzékelhetetlen közeg.

A gondolat is áldozat?

-Az áldozat is gondolat inkább: eszme.

De fordítva is igaz. Mindkettő összeolvad valami mássá.

HORDJA

várakozásai mozdíthatatlanná
dermesztik
ezt a közelséget
és szeretet ikon
hordja ki
ártatlanságod
innen
vehetem magamra
ruhád mert
névtelenül is
belém költözött

NESZEK

Szent László emlékére

erdő zúgását hallani
ahogy árnyék vetül
a falra az ösvényen
talán most indultál...
csak rezdülések ezek
szándékukon meztelen
varázs
de a füvek nyelvét
ha tudhatom
belülről szólhatnék
hozzád
e kitagadott...
szerep mögött
ahogy ösvényen
járhat ember
neszekre figyel
gyógyító fűvet
talál

NÉHA

fekszenek történetei
és bennünk
rajzolódnak
tovább
a falakon színtelen
ábrák mozdulnak
néha még...
kegyelem ez
melytől várandós
lehetsz
és megfogam
ismeretlenül

RÉSEK

ahogy érkeznek... soha nincs
üres helyzeteid
vereségében
ami számon tartható
tovább is
vissza a résekbe...
de senkinek nem
mondhatod
ugyanezt
mert vendég ő
szintje más réteget
ér át...
és ebben csak
alkímiátok lehet
mely kristályok
léte marad

NÉLKÜLED

a történet nem így kezdődik
már a látszódások
bolyonganak benne
ez örökké mozgó
soha a távlatok
végéig
nem jutó
vagy körbejáró szerep hasonulás
fontos
igen nélküled fontos
a nevedben
drámai
végszó és taps
hajolj meg
ennyi
de ki ítél erre
a változatlan
kiszámíthatóságra
a jellegre
ahogy nem csodálkozol
legtisztább
pillanataid ébredésén
idegen
mint a bűntelen
szavak

FOGLALAT

egyetlen ív amely zálogtárgyakká
hasad
és mozdulással
feszület
nélküled
hol foglalat
vetít...
elejtené
a képedet
csak rajzait
villanthatom

SZEMEDRE ÚSZIK

elélettelenedett szavak között
fordul csodálkozás
létígérete
betört ajtóju ház
mint vízen
ha nincs arány
csak lendülés
szemedre úszik
gazda nélküli csónak
vágyódással
ilyen üzenet halkul
itt
a néma táj
beléd szerelmesedve
visz tovább
haza

HOZAMÁN

felbukkanása nem tudott
ezek körbe zárt
lehetőségek
elaprózódó szándékaink
visszaverődése gyűjtheti
többől már...
hozamán siklat
keresztül ismét
felbukkanás
és emlékezése
összetart valami
ismerhetetlen
átváltozás
jellegén

TÖRÉS

el ne olthassad köztetek...
mint felejtődni
rezdült sutaság
betűnként ment lényedbe
írást
apadó fény
szentjánosbogár
kívüled...
és minden lélegzettel
sebzed tovább
mert szavaid
hangos törések
verejtékben lüktető
eltávolodás
emléke
ártó varázs...
csak mint a hóban
lábnyomot
vihetem magammal
innen

REZDÜLÉS

alkalma innen fogy...
benned ismerhetek
válaszaira
ahogy átívelődik
találkozásaink
helyén
ezen a felszínen
rezdülés marad
és visszavált...

PILLANAT

bontásaiban felelet...
elélettelenedett szándék
ahogy világra jön
és a várakozás
túloldala
egy l é n y e g
feltámasztott
emlékezetünk
tükröződése azon
a pillanaton
mely ki tudott
egymásban
ismeretlenül
nyitódni Lázár
mikor a Megváltó
sírása hozta el

LÁMPÁS ÉS OLAJ

hol átválthatom személyességedet
az áramlások
hozamán
felszínre jut
és oldja el
tagadás nélkül
hasonlatát...
közelítéseiben
is
ha lényen tud
hajolni áldozattal

ÁRAMOLÓ

a védtelenség félig már
úton egy másolat...
gyűrűzhet ünneplésbe
alkatban
mint érkező szavaink
csak kitudódnak
számomra is
és csillannak felszínen
néha pillanatokra
de ez a vonzás
gyökereinken áramoló
higany
szerep mozgása
arcok sminkjein
monológ után

NÉZHETTÉL

mikor a kerítésen túl
élő gyümölcs
várta
zuhanás előtt
hangodat
egy megváltoztathatatlan
hívás
elrejtőzködő
lehetőségeit...
nézhettél magadra
vendéged volt
a találkozás

JÓB

a tett első hasítékába cseppkő szakad
és mint a délutáni
fáradás
benned épül tovább
ismételhetetlen
képmás
ahogy nem mozdulhatnál
már
nézésen apad
napszentelésre áthalad
előttem esik
mielőtt visszatalál
és ott az elmondható
hangozhat úgy
hogy támasztékainkon
intarzia szövi a nyelvet
oltalmán illet
közöttünk feszülsz

EDÉNY

léptek túloldaláig itt
fénytörés vezet...
aki az edény széttöredezett
faláról cserepet vízbe ejt
láthatja gyűrűk példázatait
felszínen
kövek nem mozduló
ékszerek...
a gonosz cinkelt lapja
elfogyott
csak alkonyban érkezel
te is
mivel dallamaink
hamissága nem sért
csendet
áthoztak csónakon
emlékezeted összemossa
érmeknek zaját

LEBEG

de azt ami szeglet után
külön is marad
engedheted horzsolt
önazonosságon
időzni el
ahogy nem léptünk
ugyan szándékainkból
máshová
és akkor ellentéteken
lebeg szinte
a közölhetőség
egyszeri öltözetén
öntődik belém
titkodon át
Isten képe és hasonlatossága
felől

JELENÉS

csak arc nélküli felébredés
idézetei ezek
a változtathatatlan hívás
reménye
fokot létrán
két állapot közötti
intelmeket
majdnem betűzhetnéd
írásom lapjait
csukott szemeddel
tovább
és ami közös
ugyanúgy olvas téged...
hangtalanul ítélő kardja
előtt
vetkőződik ránk

ÜVEGEN

nem akarom látni ha elmaradsz
és amit költözéssel
innen viszel
lenyomaton is öltözet
marad
e régi szólamok
indáival
csak bronzszobor
üvegen gyémánthasonlatot...
ahogy talán az arctalan
matériát
fogantatással széttördelhetem
emlékek suttogása volt
oldhatatlanul közös

SUGÁR

két ajtó rése innen
és misztérium
vonulat...
szürkeségen közel
lehet
akkor nem fényesednek
e papírmásék
nyitódástól tolódtak
át
fedeleket
negatív képen lebeg
a bárány
patái sziklát
érintettek
sugár
amint a földtől
elválik
éter és a víz

ILLET

ott ácsolták keresztfádat
ismeretlenül...
a holt anyag szerszámaik
között
egy utat formálhatott
így kvarcsezemek csillámaiban
tükröződő
hasonlatot
a fáradság ekkor
még nevezetlenül
várakozott
arcod verejtékcseppeire
és lánykezet illet a kendőn
mely Isten portréja már

GYÖKÉR

a bokrok tövében mintha
romok...
föl nem nyitódó
pillanat
csak a mohásodás
üzenete igazán
eltűnt holdudvar
vedlése itt
próbálnám elérni
gazdagodását
és a fénygyökér
platánlevél árnyéka
illatot vetít
e múlt folyam hordalékot
sodort a parton innen
de túl Margit imái
országot kerítenek
ahol a föld romokba
ír
lépésem visszajut
már - már idézhetetlen
kápornaablakon át
aranyszál közeledik